

KARKERËN HEMÛ WELATAN Û GELËN BINDEST YEKBIN !

ÇIKARKEN

www.arsivkuadi.org

ÇIKARKEN

www.arsivakurdi.org

Kapak: Tek-Ba

Dizgi Baskı: Osmanlı Matbaası

Sahibi: Abdullah Soydan

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Hüseyin Sen

Posta Çeki No: 111457 Sirkeci/İstanbul

Adres: Çatal Çeşme Sok. No: 6/5

Cağaloğlu İstanbul

İ Ç İ N D E K İ L E R

Önsöz

Dünyada ve ülkemizde içinde bulunduğumuz koşullar

I. Bölüm

- 1) Çağımızın özellikleri ve dünya devrimi
- 2) Uluslararası Komünist Hareketin Gelişim Seyrine Genel Bir Bakış

II. Bölüm

- 1) Ülkemizin içinde bulunduğu koşullar
- 2) Devrimimizin Enternasyonal - Ulusal ve Bölgesel Görevleri
- 3) Ülkemizde Milli Hareket 19. Yüzyılın Sonlarında devam ediyor.
- 4) Günümüzün görevleri açısından milli hareketlerin genel bir değerlendirilmesi
- 5) Ülkemizde çeşitli siyasi akımlar ve bunlara karşı tavrımız-millî kurtuluş ve halk demokrasisi mücadelemizin içerisindeki «Truva Atları»
 - Diğer Akımlar
 - Bazı sonuçlar
 - Dipnotlar

ÖNSÖZ.

Bugün ülkemizde devrimci hareket açısından en belirgin durum, ideolojik-teorik ve örgütsel sorunlardaki karışıklık ve dağınıklığıdır. Üstelik bu durum ülkemizde milli kurtuluş ve halk demokrasisi mücadelesinin her geçen gün boyutlandığı; sömürgecileri tehdit ve tedirgin ettiği, buna karşılık sömürgecilerin açıktan katliam provaları yaptıkları bir dönemde ortaya çıkmaktadır.

Ülkemizin içinde bulunduğu somut koşullarda milli kurtuluş ve halk demokrasisi mücadelemizin sorunlarını çözebilmek için, bu mücadeleyi başarıya ulaştırabilmek sosyalizm ve sınıfsız toplum yolunda ilerleyebilmek için ne yapılmalıdır? Ülkemiz Marksist-Leninistlerinin, nihayi hedeflerine ulaşabilmek için, kaçınılmaz olarak yerine getirmeleri gereken görevleri nelerdir? Ve her şeyden önce bu görevleri belirleyen ülkemizin yapısı ve içinde bulunduğu devrim aşaması nedir?

İşte, sınıfsız toplum nihai hedefinde, milli kurtuluş ve halk demokrasisi uğrunda mücadele etmek amacıyla; yayın hayatına aylık bir dergi olarak atılan KAVA'nın elinizde bulunan bildirgegesi bu sorulara cevap bulmaya çalışan, ülkemiz milli hareketinin dününü ve bugününü dünya dev-

rimci pratiği ve uluslararası komünist hareketin tecrübeleri dışında, bu amaçla ele alınan bir çabadır.

KAVA bildirgesi ülkemiz devriminin bütün temel sorunları hakkında derinlemesine incelemeler ve çözümler getirme iddiasında değildir. Ancak bu görevi devrimci yayın hayatı boyunca milli kurtuluş mücadelesinin canlı pratiği içerisinde elinden geldiğince yerine getirmeye çalışacaktır.

Bildirge bu görevin yerine getirilmesinde bir ilk adım, bir başlangıç sayılmalıdır. Bildirgede kalın çizgileriyle belirtilen emperyalizm, sosyal-emperyalizm sömürgecilik, çelişmeler ve çeşitli akımların değerlendirilmesi vb. hakkındaki görüşlerimiz birinci sayıdan itibaren geniş olarak ele alınıp açıklanacaktır.

DÜNYADA VE ÜLKEMİZDE İÇİNDE BULUNDUĞUMUZ KOŞULLAR

I. BÖLÜM

1) ÇAĞIMIZIN ÖZELLİKLERİ VE DÜNYA DEVİRİMİ :

20. yy.'ın başlarında rekabetçi kapitalizmin gelişmesi, üretimin ve sermayenin yoğunlaşarak tekelleri ve tekelci kapitalist birlikleri doğurması; banka ve sanai sermayesinin mali sermaye şeklinde kaynaşması sonucu, kapitalizm en yüksek tarihsel aşamasına, emperyalizm aşamasına ulaştı. Emperyalizm aynı zamanda sermaye ihracının meta ihracından ayrı olarak özel bir önem kazanması, esas olması ve dünyanın en büyük kapitalist ülkelerce, toprak bakımından bölüşülmesinin tamamlanması ile karakterize oldu.

Emperyalizm, kapitalizmin en yüksek aşaması olduğu gibi en son aşamadır da. Kapitalizm, emperyalizmle birlikte çürümeye, asalaklaşmaya can çekilmeye başladı. Tarihsel olarak zamanını doldurdu. Sosyalist devrimin arifesel olan emperyalizm, yerini yenibir dünya sistemine bırakmakla karşı karşıya bulunmaktadır.

Emperyalizm, kapitalizmin bağrında bulunan çelişkileri alabildiğine keskinleştirdi. Dünya çapın-

da sosyalist devrimin objektif şartlarının oluşmasına ve olgunlaşmasına neden oldu. Sosyalizmin dünyanın bir, ya da bir kaç ülkesinde başarıya kavuşabilmesi imkânını doğurdu. Artık devrim, ister kapitalizmin çok geliştiği isterse pek az geliştiği bir ülkede olsun, emperyalizm zincirinin en zayıf halkasında kırılması, sorunu haline geldi.

Nitekim, emperyalizmin cephe zinciri 1917'de Rusya'da en zayıf olduğu halkadan kırıldı. Ekim devrimi dünya tarihinde yeni bir çağ açtı. Ekim Devrimi kapitalizmin yıkılması ve sosyalist düzenin zafere ulaşması çağını, kapitalist ülkelerde proletarya devrimleri, sömürge ve bağımlı ülkelerde milli kurtuluş devrimleri çağını, emperyalizme karşı bütün ülkelerin proletaryasının ve ezilen halklarının tek bir devrimci cephenin kurulması ve başarıya kavuşması çağını açtı.

Halâ içinde yaşadığımız emperyalizm ve proleter devrimleri çağının temel çelişmesi iki zıt sistem, sosyalizm ile kapitalizm arasındaki çelişmedir. Niteliği bu temel çelişme tarafından belirlenen, kapitalizmden sosyalizme geçiş sürecinin diğer başlıca büyük sosyal çelişmeleri; kapitalist ülkelerde proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişki; ezilen uluslar ile emperyalizm arasındaki çelişki ve emperyalist devletler ve tekeller arasındaki çelişkidir.

Çağımızın niteliğinin, kapsamının ve itici güçlerinin doğru kavranması, her Marksist-Leninist hareketin doğru bir ideolojik-siyasi çizgi, tutarlı bir devrimci strateji ve taktik izlemesi için ana koşuldur. Bir çağın içeriğinin kavranmasının bilimsel ölçütü, çağın temel olaylarının olgularının, itici güçlerinin marksist-leninist bilim açısından sınıf

tahlili ve tesbitidir. Bunun başlangıç noktası çağın başlıca çelişmelerinin, bunların ulaştıkları aşamanın, süren mücadelenin ve bunların çözümü için sürdürülmesi gereken mücadelenin leninist tahlilidir.

Ekim Devrimi ile birlikte Lenin ve Stalin'in tesbit ettikleri yukarıda belirttiğimiz çelişmeler günümüze kadar varlıklarını koruyarak, gelişip keskinleşerek devrimlere yol açtılar. Günümüzün somut koşullarında da dünyanın sosyalizm yönünde değişime uğramasına neden olmaktadır.

Kapitalist ülkelerde keskinleşen proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişki bu ülkelerde proleter devrimlere yol açtı. Birinci emperyalist dünya savaşı ve özellikle Ekim Devriminden sonra emperyalizmin cephe gerisi olmaktan çıkıp sosyalizmin cephe gerisi durumuna gelen sömürge ve bağımlı ülke halklarının ulusal kurtuluş hareketleri çoğu yerde zaferle taçlandı. Eşitsiz gelişim kanunu ve emperyalist devletler arasındaki pazarlar, hammaddeler, nüfuz alanları üzerindeki çekişmenin ve bundan kaynaklanan çelişmenin, neden olduğu ikinci emperyalist dünya savaşı sonrasında Avrupa ve Asya'da devrimler zafer sağladı. Birçok yeni sosyalist ve halk demokrasisi ülkesi doğdu. Güçlü bir sosyalist kamp ortaya çıktı. Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın ezilen uluslarının ve halklarının anti-emperyalist kurtuluş hareketleri bu kıtaları kasıp kavurdu. Buralarda bir çok ülke bağımsızlığına kavuştu. Emperyalizmin sömürge sisteminin çözülme süreci yaygınlaştı. Bunun sonucunda dünya sosyalist devriminin dolaysız yedek gücü olarak, sömürge halklarının milli kurtuluş hareketlerinin önemi büyük ölçüde arttı. Sö-

mürgeciliğe karşı gelişen kurtuluş hareketleri emperyalizmi gerilettiler ve onu taktik değiştirmek zorunda bıraktılar. Emperyalistler klasik sömürgecilik yöntemlerini büyük ölçüde terkederek yeni sömürgecilik yöntemlerini uygulamayı benimsediler.

İkinci Emperyalist paylaşım savaşı sonrası, bu gelişmeler sonucunda, dünyadaki iki zıt sosyal sistem, arasındaki çelişme gittikçe şiddetlendi. Dünya hedefleri ve amaçları birbirine taban tabana zıt olan iki kampa bölündü. Başında ABD'nin bulunduğu anti-demokratik emperyalist kamp ve başta sosyalist ülkeler olmak üzere anti emperyalist demokratik kamp.

Başında ABD'nin bulunduğu, kapitalist ülkelerdeki tekelleri burjuvazi ve uluslararası gericiliğin yer aldığı emperyalist kamp, sosyalist ülkelere, uluslararası proletarya hareketine ve anti-emperyalist kurtuluş hareketlerine karşı saldırganlıklarını dahada arttırdılar. ABD emperyalistleri dünyaya hakim olmak amacıyla, birçok yerde yerel emperyalist savaşlara giriştiler. Dünyayı yeni bir emperyalist savaşa sokmak, böylelikle dünya hakimiyetini kurmak amacıyla ekonomilerini askeri-leştirdiler, birçok yeni emperyalist pakt oluşturdular. Dolayısıyla ABD emperyalizmi 1945'lerle birlikte dünya barışının, sosyalizmin ve dünya halklarının en tehlikeli, amansız baş düşmanı durumuna geldi.

Başında sosyalist Sovyetler Birliği ve halk demokrasisi ülkelerinin bulunduğu anti-emperyalist demokratik kamp dünya barışını, halkların bağımsızlığını demokrasiyi ve sosyalizme doğru ilerlemeyi gerçekleştirmek için, emperyalizme, özellikle de ABD emperyalizmine karşı mücadeleyi yoğun-

laştırdı. Emperyalist komplo ve saldırganlığa cesaretle karşı koydu.

1960'larda dünya komünist hareketinde ve sosyalist kamp ülkelerinden bazılarında ortaya çıkan ve gelişen modern revizyonizm, emperyalizme karşı mücadelenin zayıflamasına, anti-emperyalist cephenin güç kaybına neden oldu. Tito, Kruşçev-Brejnev dönemlerinin dünya komünist hareketi içinde giriştikleri yıkıcı faaliyet ve modern revizyonist saldırı birçok komünist partinin revizyonist burjuva partiye, sosyalist kampa bağlı bazı ülkelerinde kapitalizmin restore edildiği ülkelere dönüşmesiyle sonuçlandı. Lenin ve Stalin'in kurduğu Sosyalist Sovyetler Birliği tekelci devlet kapitalizminin hakim olduğu sosyal emperyalist bir ülke haline getirildi. Avrupa'daki birçok sosyalist ve halk demokrasisi ülkesinde kapitalist ülkeler durumuna geldiler.

Şovyet sosyal emperyalistleri aynen ABD emperyalistleri gibi saldırgan, hegemonyacı bir siyasetle dünya hakimiyetini kurmaya çalıştılar. Eskiden sosyalist kampın, barışın ve demokrasinin savunulması amacıyla kurulan VARŞOVA paktı tıpkı NATO gibi saldırgan ve emperyalist bir pakt haline, sovyet sosyal emperyalistlerinin dünya hakimiyetini kurmak amaçlarının, aracı haline getirildi.

Yine son yıllarda Çin Halk Cumhuriyetinde «Üç Dünya»cı yeni revizyonist bir akım belirdi. Çin'de devlet ve parti iktidarını gaspeden revizyonistler Çin'i emperyalist bir süper devlet haline getirmek amacıyla, başta ABD emperyalizmi olmak üzere batılı emperyalistler ve uluslararası gerici-

likle işbirliği yapmaya, devrim ve sosyalizm davasını baltalamaya, tasfiye etmeye giriştiler.

Bütün bu olumsuz gelişmeler ve geri dönüşler dünya devriminin nihai olarak zafere, kavuşmasını, emperyalizmin bütünüyle yok edilip, yerine sosyalizmin geçirilmesi zorunluluğunu ortadan kaldırmamıştır. Bu zorunluluk emperyalist sistemin bizihi içerisindeki çelişmelerin ve sömürücü sistemin doğasının doğrudan bir sonucudur. Bu zorunluluğun bilincinde olan dünya halkları ve Marksist-Leninist partiler, her türden revizyonist ve oportünist ihanete rağmen devrim ve sosyalizm bayrağını daha da yükseltiyorlar. Bu yolda kararlılıkla yürüyorlar. Son tahlilde sınıf mücadelesinin gelişme diyalektiği kaçınılmaz olarak dünya çapında proletaryanın davasının zaferine yol açacaktır.

Dünya devrimi, merkezinde uluslararası proletaryanın yer aldığı, çağımızdaki başlıca çelişmelerin yol açtığı devrimci akımlardan, oluşan tek bir süreçtir. Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, dünya devrim süreci; proletarya diktatörlüğü altında sınıf mücadelesini ve sosyalizmin inşasını sürdüren, emperyalizme ve uluslararası gericiliğe karşı mücadelenin ana üssü, gerçek sosyalist ülkelerin oluşturduğu devrimci akımın; kapitalist-revizyonist ülkelerde proletaryanın burjuvaziye karşı yürüttüğü, proletarya diktatörlüğünü hedefliyen mücadelesinin oluşturduğu devrimci akımın, ezilen ulus ve halkların emperyalizme, sosyal emperyalizme ve onların uşaklarına karşı yürüttükleri kurtuluş hareketlerinin oluşturduğu devrimci akımın ve ilerici, demokratik devletlerin siyasi bağımsızlıklarını korumak ve ekonomik ba-

ğımsızlıklarını kazanmak uğruna yürüttükleri mücadelenin sosyalizm ve sınıfsız toplum hedefinde birleşmesinden oluşmaktadır. Dünya devrimi uğruna yürütülen, temel gücü sosyalist ülkeler ve uluslararası proletarya, yedek gücü sömürgeler ve bağımlı ülkelerin ezilen halkları olan, bu mücadele zikzaklı ve dolambaçlı bir gelişim çizgisi izleyerek sosyalizmin dünya çapında zafer kazanması yönünde ilerlemektedir.

Emperyalizm çağının büyük sosyal çelişmeleri dün olduğu gibi bu günde devrimlere yol açan objektif temeli oluşturmaktadır. Çağımızın başlıca çelişmeleri somut uluslararası durumda maksimum derecede keskinleşmiş bulunmaktadır. Dolayısıyla devrim geleceğe ait bir sorun değil, hemen ele alınıp çözümlenmesi gereken bir sorun durumundadır.

Günümüz koşullarının Marksist-Leninist tahli- li her yerde, hem kapitalist ülkelerde hem de emperyalist işgale, sömürgeciliğe, yeni sömürgeciliğe karşı savaşılan Asya, Afrika, Latin Amerika ülkelerinde, proleter devriminin ve anti emperyalist demokratik devrimlerin objektif koşullarının olgunlaştığını göstermektedir.

Bugün dünyada karşı karşıya iki grup zıt güç vardır. Bir yanda gerçek sosyalist ülkeler, uluslararası proletarya ve ezilen halklar; öte yandan halkların ve sosyalizmin düşmanları olarak emperyalistler, sosyal emperyalistler, faşistler, uluslararası gericilik ve revizyonistler yer almaktadır.

Kapitalizmden sosyalizme geçiş sürecinin, bugünkü tarihsel döneminde devrimin sosyalizmin, ve halkların baş düşmanı iki süper devlet, ABD ve

Sovyetler Birliği'dir. İki süper devlet ister tek tek isterse birlikte ele alınsınlar her ikisi de aynı ölçüde ve aynı derecede devrim ve sosyalizmin esas düşmanı, dünyayı üçüncü bir yağma savaşına sürükleyen esas güçtürler. Süper devletlerin hegemonyacı ve yayılmacı siyasetlerinin temel dayanakları savaş hazırlıklarındaki temel silahları Nato ve Varşova paktıdır. Sovyet sosyal emperyalistlerinin diğer üye ülkeleri sömürmek, onların zenginliklerini yağmalamak, iktisadi açıdan kendilerini bütünleştirmek için kullandıkları bir örgüt olan Comecon; ABD emperyalistleri resmen içinde yer almama rağmen, Amerikan sermayesinin üye ülkelerin sermayesi ile iç içe geçtiği Avrupa ortak pazarı gibi örgütlerle, süper devletlerin saldırgan, hegemonyacı, sömürücü siyasetlerine hizmet etmektedir. Süper devletler aralarındaki rekabet ve çatışmalarda bu örgütleri cephe gerisi olarak kullanmaktadırlar.

Dünya karşı-devrim cephesi içerisinde Çin'li revizyonistlerde önemli bir yer teşkil etmektedirler. Çin'li hainler yakın geçmişten günümüze; ülkelerinde kapitalizmi geri getirmede önemli adımlar atmışlar, başta ABD olmak üzere, batılı emperyalist ülkelerle ilişkilerini daha da geliştirmişlerdir. Bu gelişmelere ve «Üç Dünya Teorisi»nin karşı-devrimi vaazlarının uygulanmasına bağlı olarak uluslararası planda hegemonyacı, savaş kışkırtıcısı bir siyaset izlemeye başlamışlardır. Dünya devrimi başta iki süper devlet olmak üzere emperyalistleri, sosyal emperyalistleri ve uluslararası gericiliği olduğu kadar, emperyalist bir süper devlet olma yolunda, hızla ilerleyen Çin'i de hedefleyecektir.

Bugün savaş etkenleri hızla yükselmesine rağmen, dünyada esas akım devrimdir. Dünyada devrim ve sosyalizm davasının en önünde, uluslararası proletarya ezilen halklar ve diğer ilerici güçlerle elele sosyalizmin yıkılmaz kalesi Arnavutluk yer almaktadır. Arnavutluk Sosyalist halk Cumhuriyeti sosyalizmin inşasında başarıyla ilerlemekte, kapitalist revizyonist diktatörlüklerin karşısında proletarya diktatörlüğünün granitten kalesi olarak durmaktadır.

Kapitalist ve revizyonist ülkelerdeki proletaryanın mücadelesi gitgide iktisadi taleplerin sınırlarını aşarak, siyasi taleplere yönelmekte, kapitalist düzenin temellerini sarsmaktadır. Gelişmiş kapitalist ülkelerdeki proletaryanın mücadelesi ezilen ulus ve halkların anti-emperyalist mücadelelerini kolaylaştırmaktadır..

Öte yandan Asya, Afrika ve Latin Amerikanın ezilen ulus ve halklarının emperyalizme, sosyal emperyalizme, sömürgeciliğe ve yeni sömürgeciliğe karşı milli kurtuluş ve halk demokrasisi mücadeleleri, emperyalizme büyük önemde darbeler vurmakta, emperyalist ülkelerdeki proletaryanın zafarını yakınlaştırmaktadır. Özellikle ikinci dünya savaşından günümüze dahada yükselen bu bölgelerdeki anti-emperyalist kurtuluş savaşları, sömürgecilik sistemini bütünüyle tasfiye etmeye yönelmektedir.

2) ULUSLARARASI KOMÜNİST HAREKETİN GELİŞİM SEYRİNE GENEL BİR BAKIŞ :

Her türden burjuva ideolojisine karşı mücadele içerisinde gelişen Marksizm, emperyalizm çağında dünyadaki somut gelişmelerin Lenin tarafından

tahlil edilmesiyle daha da zenginleştii. Emperyalizm ve proleter devrimieri çağının Marksizmi olan Leninizm, Uluslararası komünist hareketin strateji ve taktiklerine yol gösteren devrim ve sosyalizm davasının evrensel ilkelerini açıklayan tek bilimsel teoridir.

Emperyalizm çağının özelliklerini, proletarya ve ezilen halkların devrim ve kurtuluş yolunu açığa çıkaran Leninizm, ortaya çıkışı ve gelişmesi sürecinde, ekonomizm, menşevizm, sosyal şövenizm gibi burjuva ideolojisinin çeşitli görünümüne karşı amansızca mücadele etti. Sosyal şöven, sosyal emperyalist bir karakter kazanan ikinci Enternasyonal karşısında, Marksizm bayrağını kaldıran, III. Enternasyonalin; bütün dünya işçileri ve komünistlerinin uluslararası örgütünün program, strateji ve taktiklerinin oluşturduğu temel kaynak oldu.

Belli bir tarihsel dönemde uluslararası komünist hareketin merkezi örgütlenmesi görevini yerine getiren Komintern kendi döneminde komünist partilerin örgütlenmesi ve çelikleşmesi için çok yararlı olan geniş çaplı bir faaliyet yürüttü. Sosyalizmin sağlamlaştırılması ve devrimin zaferine büyük katkıları oldu. Buna karşılık Komintern'in yanlış yada tam doğru olmayan haberler alması ve dolaşısıyla bazı durumlarda yanlış bilgiler temelinde yanlış kararlar aldığı ve gerçeğe uymayan değerlendirmeler yaptığı da oldu. Komüntern dünyanın işçi ve komünist partilerinin artık oluşmuş, güçlenmiş ve sınıf mücadeleleri içerisinde çelikleşmiş olmaları nedeniyle, Komünist enternasyonalin artık gerekli olmadığına karar vererek bu uluslararası örgütlenmeyi dağıttı.

İkinci Dünya savaşında faşizm ve gerici burjuvaziye karşı kazanılan zaferin ardından dünyanın bir çok ülkesinde proletarya iktidarı ele geçirdi, sosyalizmin inşasına girişti. Dolayısıyla uluslararası M-L hareket dahada güçlendi. Fakat, içte burjuva gerici sınıfların dışta emperyalizmin baskısı ve benzeri nedenlerle ortaya çıkan modern revizyonizm uluslararası komünist harekete büyük darbeler vurdu.

Savaş sonrası Leninizmden sapmanın ilk olumsuz örneği, Dönek Tito ve onun başında bulunduğu «Yugoslavya Komünistler Birliği» oldu. Sosyalist kamp içerisinde ABD emperyalizminin ajanlığı görevini yüklenen Tito ve şürekası, sosyalist kampı parçalamak ve ezilen halkların anti emperyalist mücadelesini gerçek doğrultusundan saptırmak amacıyla «Bloksozluk teori»sini ortaya attılar. Uluslararası komünist hareket ve sosyalist kamp içerisinde bölücü ve yıkıcı faaliyetlere giriştiler. Bu faaliyetleri yüzünden Stalin Başkanlığındaki komünist partiler Enformasyon bürosu tarafından ABD emperyalizminin ajanı olarak damgallanıp sosyalist kampın dışına atıldılar.

Marksizm-Leninizm, devrim ve sosyalizm davasına ikinci büyük ihanetin örneği, Sovyetler Birliğinde ve Arnavutluk dışında halk demokrasisinin hüküm sürdüğü öteki Avrupa ülkelerinde, iktidarı ele geçiren Kruşçev-Brejnev dönemleri ve onların sadık yandaşları, çeşitli ülkelerdeki revizyonistler oldu. Kruşçev revizyonistlerinin Sovyetler Birliğinde ve öteki ülkelerde iktidarı ele geçirmesi, dünya proletaryası ve devrim davası için ağır bir darbe oldu.

Modern revizyonistler, Leninizmin emperya-

lizm, savaş ve barış, devrim ve sosyalizme ilişkin evrensel ilkelerini ya tahrif ettiler, ya da «Somut gerçeklere uymadığı» bahanesiyle, tümünden inkâr ettiler. «Barışçıl geçiş,» «Barış içinde yarış» «Barış içinde bir arada yaşama», «Tüm halkın devleti ve partisi» gibi anti-Leninist görüşleri dünya komünist hareketine zorla benimsetmeye, Marksizm-Leninizmi revize etmeye çalıştılar. Stalin'in kişiliğini eleştirme maskesi altında, Leninizme başlattıkları saldırı, teşçilli revizyonist Tito'ya itibarını iade etmek, Sovyetler Birliği ile diğer ülkelerde kapitalizmi geri getirmekle sonuçlandırıldı. Kruşçev'in peşine takılan Doğu Avrupa'nın eski sosyalist ülkeleri Kremlin'in basit birer aleti durumuna geldiler. Henüz iktidarda bulunmayan komünist partilerde ortaya çıkan ve hakim gelen revizyonizm sonucu, bu partiler, iktidar mücadelesini terkederek mevcut düzenin sosyalist maskeli savunucuları, sosyal faşist partiler haline geldiler.

Merkezinde sovyet yönetimi bulunan ve Marksizmi her alanda ve her meselede revizyondan geçiren, karşı-devrimin en tam ve en geliştirilmiş «teorisini» ve pratiğini temsil eden modern revizyonizm, uluslararası komünist hareket içerisinde baş düşman durumuna geldi.

Modern revizyonizme karşı her alanda, çok yönlü ve uzun süreli mücadele etme tarihi zorunluluğunu başta, Enver Hoca başkanlığındaki AEP Mao Zedung önderliğindeki ÇKP olmak üzere, diğer Marksizm-Leninizme sadık partiler yüklen-diler. Devrim ve sosyalizm bayrağını modern revizyonistlerin ve her türden karşı devrimcilerin sal-

dırılarına karşı daha da yükseltilere katırdılar. Revizyonistleri teşhir ve tecrit ettiler.

Sovyet revizyonistleri AEP-ÇKP ve diğer gerçek M-L partilerin sürdürdükleri uzun ideolojik, siyasi mücadelenin ve Amerikan emperyalizminin rekabetçi gücünün üstesinden gelebilmek için bütün revizyonistleri kendi etrafında toparlamak, ve onları birlik halinde tutmak için, büyük çaba gösterdiler. Fakat, aynı zamanda bölünme birliğin olmaması, şövenizm ve anarşi demek olan revizyonizmin tabiatıyla bağdaşmayan bu iradi çabalar kısa zamanda iflas etmeye yüz tuttu.

Nitekim, günümüzde revizyonist kamp dağılma süreci içerisinde. Modern revizyonizmin çeşitli kolları birbirine düşman rakiplere, gruplara bölünmüştür; her biri «kendi özel sosyalizm yolu» nu, kendi «Milli Marksizmi»ni savunmaya ve yaymaya çalışmaktadırlar. Son yıllarda Berlinguer'den, Carillo'ya kadar birçok kaşarlanmış revizyonist «Avrupa komünizmi» adı altında devrim ve proletarya diktatörlüğü düşüncesinin resmen ve açıkça terkedildiği bir akım geliştirdiler. Avrupa'da tekelci burjuvazi ile ortaklık halinde hükümet oldular.

Dünya komünist hareketi yakın geçmişte yeni bir içten saldırı, yıkıcılık ve ihanetle karşılaştı. Kautskist-Titocu, Kruşçevci tezleri farklı bir görünümde «Üç Dünya teorisi» adı altında piyasaya süren; Çin'de devlet ve parti iktidarını gaspeden Deng Sia Ping ve Huo Kua Feng revizyonist kliği komünist hareketi ve sosyalizm davasını tasfiye etme amacıyla yoğun çabalar gösterdiler. Hegemonyacı emellerine teorik malzeme yapmak amacıyla, kendilerini de içinde koydukları emperyaliz-

me bağımlı faşist, gerici ülkelerin dahil edildiği «Üçüncü dünya», iki süper devletin yer aldığı «birinci dünya» ve «ileri kapitalist ülkelerin» oluşturduğu «ikinci dünya», şeklinde izah ettikleri bir şemayı, dünya devriminin «stratejisi» ve M-L büyük bir katkı(!) olarak sundular. Gerçekte, sömürgeciliğin yeni-sömürgeciliğin ve başta ABD olmak üzere emperyalizmin ve uluslararası gericiğin savunulması, sosyalist ülkelerde proletarya diktatörlüğünün ve sosyalizmin tasfiye edilmesinin teorisi olan bu sözde «teori»nin pratiği, Çin'i kısa zamanda karşı devrimci, hegemonyacı, savaş kışkırtıcısı bir çizgiye götürdü. Çin'li revizyonistler batılı emperyalistlerden aldıkları krediler, ülke içerisinde uygulamaya başladıkları maddi teşvikler vb. şeylere emperyalist bir süper devlet olma yolunda hızlı ve pervasız adımlar attılar.

Sosyalist Arnavutlukla yapılan ikili antlaşmaları tek taraflı feshederek teknisyenlerini geri çekerek, Titoyu 'Marksist Leninist', Yugoslavya'yı da «sosyalist» ilan ederek Kruşçev'in sadık takipçileri, öğrencileri olduklarını ispat ettiler. Dünyadaki Faşist ve gerici ülkelerle ilişkilerini pekiştirdiler. Kısa zamanda dünya karşı devrim cephesi içerisinde «şerefli» bir mevki kazandılar.

Çin'in bugünkü karşı devrimci konumuna gelmesinde Sovyet revizyonizmine karşı mücadele sırasında, ÇKP'nin gösterdiği istikrarsız tutumun büyük etkisi oldu. (1)

Dünya'da yozlaşmış burjuva aydın klüpleri dışında, hiç bir komünist parti ve hareket Çin'li revizyonistlerin peşine takılmadı. Uluslararası komünist hareket Enver Hoca'nın kurucusu ve önderi olduğu Şanlı AEP'nin M-L bayrağı altında

saf tuttu : Çin'li revizyonistlere karşı çok yönlü mücadeleye atıldı. Bugün hala sıcaklığını koruyan bu mücadele de M-L lerin «Üç Dünya»cı revizyonizme karşı bir an dahi uyanıklarını yitirmemeleri devrim ve sosyalizm davasının gereğidir.

Günümüz şartlarında, artık Çin'li revizyonistlerinde dahil oldukları, modern revizyonizm, halâ uluslararası komünist hareketin baş düşmanıdır. Modern revizyonizm M-L harekete ağır darbeler indirmiş, fakat onu tasfiye etmeyi başaramamıştır. Revizyonistlerin ihanet edip yere attıkları Marksizm-Leninizm, devrim ve komünizm bayrağını tekrar yükselten çeşitli ülkelerdeki partiler, gruplar ve hareketler sosyalizm ve sınıfsız toplum yolunda mücadeleye devam ediyorlar.

II. BÖLÜM

1) ÜLKEMİZİN İÇİNDE BULUNDUĞU KOŞULLAR :

Ülkemiz Kürdistan, tarihsel gelişim süreci içerisinde farklı sömürgeciler tarafından ilhak edilmiş ve bugünkü konumuna, yani dört ayrı sömürgeci ülke (Türkiye, İran, Irak, Suriye) tarafından sömürgeleştirilip parçalanmış duruma, getirilmiştir. Şimdiki durumunda sömürge yarı-feodal yapıda bulunan ülkemizi bu konuma getiren tarihsel süreç kalın çizgileriyle şöyledir:

Pek uzun bir dönemi almamasına rağmen, köleci Med imparatorluğu dönemi dışlanacak olursa, ülkemiz tarihinin genel olarak bir istilalar, işgallere maruz kalma ve bunlar karşısında direnme tarihi olduğu söylenebilir. Çeşitli kavimler tarafından yapılan istilalar 16. yy: kadar çoğunlukla ge-

çici ve kısmı olmuştur. Bu istila ve işgallerin en önemli nedeni Kürdistan'ın coğrafi ve stratejik konumu ile yer altı ve yer üstü zenginlikleri olmuştur.

1514 yılında Yavuz Sultan Selimin Kürt Beyi İdris-i Bitlisli adlı bir hain aracılığıyla Kürdistan'ın büyük bir parçasını kendisine bağlamasıyla birlikte, daha öncekilerden kalıcı olmasıyla ayırıldığı yeni bir işgal ve ilhak girişiminin ilk adımları atılmış oldu. 1639 yılında Osmanlılarla İranlılar arasında yapılan Kasr-ı Şirin andlaşmasıyla 1514' de gerçekleştirilen paylaşım resmi bir statüye bağlandı ve bu statü genel hatlarıyla günümüze kadar devam etti. Böylece Kürdistan tarihinde ilk parçalanmışlık olması nedeniyle, bir dönüm noktası olan bu tarihte birlikte, Kürdistan sömürgeleştirilme sürecinde girmiş bulunuyordu. Feodal Osmanlı ve İran despotlukları bu tarihten itibaren Kürdistan üzerindeki feodal sömürgeci hakimiyetlerini adım adım yerleştirdiler, pekiştirdiler. Bu tarihe kadar kısmen mevcut olan özerk beylikler zamanla ortadan kaldırıldı. Ve Kürdistan'da siyasi ilhak ekonomik ilhakla pekiştirildi. Osmanlı ve İran despotluklarının Kürdistan halk kitlelerinden zorla vergi almak, artı-ürüne el koymak, haraç kesmek angaryaya koşmak, gibi feodal sömürü yöntemleri ve Valiler atamak gibi idari yöntemlerle sürdürdükleri feodal sömürgeci hakimiyet, 20. yy. başlarına kadar devam edegeldi.

Avrupa kapitalizminin 19. yy. sonlarında, genel olarak orta doğuya özel olarak da Feodal sömürgeciler aracılığıyla Kürdistan'a girmesi sonucu Kürdistan'daki sömürgecilik, sömürgeci ülkelerde meydana gelen değişmelere bağlı olarak şekillenmeye başladı.

20. yy a gelindiğinde, kapitalizmin gelişmesi sonucu imparatorluğun çeşitli bölgelerinde (özellikle Balkanlar) ortaya çıkan ulusal hareketler ve diğer nedenlerden dolayı Osmanlı devleti dağılma sürecine girmiş bulunuyordu.

20. yy. ın başlarında Kürdistan'ın siyasi çehresinde yeni değişmelere uğradı. Birinci emperyalist paylaşım savaşına Alman emperyalistleriyle ittifak içerisinde giren Osmanlıların savaştan mağlup çıkmaları sonucu Osmanlı imparatorluğunun hakimiyeti altındaki ülkeler emperyalist devletler arasında bölüştü. Güney ve Güney batı Kürdistan (şimdiki Irak ve Suriye Kürdistan'ı) İngiliz ve Fransız emperyalistleri tarafından işgal edildi. İngiliz-Fransız emperyalistleri buraları sömürgeleştirme yoluna gittiler.

Osmanlı imparatorluğunun yıkıntıları üzerinde; emperyalizme karşı, milli ticaret burjuvazisinin üst kesiminin çnderliğinde yürütülen milli kurtuluş hareketi sonucu doğan, genç Türk devleti Kuzey Kürdistan'ın (Türkiye Kürdistanı) emperyalistler tarafından ilhak edilmesini engelledi.. Böylece Kuzey Kürdistan üzerindeki sömürgeci hakimiyet, emperyalist işgalcileri ülkeden kovan, milli kurtuluş savaşı içerisinde, esas olarak da sonrasında, işçilere, köylülere, ve bir toprak devrimi ihtimaline karşı yönelen Kemalist burjuvazi tarafından devralınmış oldu. Kemalist burjuvazi Kuzey Kürdistan'daki sömürgeci hakimiyeti yeni iç, ve dış koşullara göre ayarlarken İran'lılar, eskiden beri sürdürdükleri sömürgeci hakimiyetlerini yeni şartlarda devam ettirdiler.

Böylece Kürdistan Tarihte ikinci kez bölünmeye uğrayarak, dört «ayrı» «ülke» durumuna ge-

tirilmiş oldu. Ve Kürdistan'ın bu durumu 1923'de Lozan'da onaylandı.

Daha sonraları İngiliz ve Fransız emperyalistlerinin denetiminde bulunan Kürdistan parçaları, adı geçen emperyalist güçlere bağımlı olarak kurulan Irak ve Suriye devletlerine bırakıldı. Bu parçalardaki sömürgecilik, bu devletlerin sahibi sınıflar tarafından emperyalistlerin onayı ve desteği ile devam ettirildi.

Günümüze kadar devamedegelen bu yapı içerisinde sömürgeciler, ülkemizdeki en geri ve gerici üretim ilişkilerinin temsilcisi olan sınıfları, feodal toprak ağalarını Kürdistan içerisindeki sosyal dayanakları haline getirdiler. Bu sınıfların, emperyalizmle birlikte, esas koruyucusu ve ayakta tutan gücünü oluşturduklar. Ülkemizde üretici güçlerin bağımsız ve özgür gelişimini önlediler. Ülkemizin yeraltı ve yerüstü zenginliklerini talan ettiler. Kürdistan'ı meta ihrac alanı ve ucuz işgücü deposu olarak kullandılar. Emperyalizmin ülkemize sermaye ihracı yapmasında araç rolünü yüklendiler. Dolayısıyla Kürdistan'da iktisadi ve sosyal yapı sömürgeci ülkelere, bu ülkelerde meydana gelen değişmelere bağlı olarak şekillendi.

Bugün kendileri de yarı-sömürge durumunda bulunan, dört sömürgeci ülke sırtlarını emperyalistlere, sosyal emperyalistlere, özellikle de iki süper devlete dayayarak Kürdistan üzerindeki sömürgeci hakimiyetlerini sürdürmektedirler. Bu nedenle emperyalizm ile Kürdistan'daki sömürgecilik arasında sıkı ilişkiler sözkonusudur. Emperyalizm bu sömürgeci ilişkilerden büyük çapta yararlandığı gibi aynı zamanda, bu ilişkilerin dünya çapındaki esas dayandığı güç durumundadırlar.

2) DEVRİMİMİZİN ENTERNASYONAL - ULUSAL VE BÖLGESEL GÖREVLERİ :

Kürdistan devrimi bütün olarak dünya devriminin bir parçasıdır. Dünya devrimi tek tek ülkelerde emperyalizm zincirinin kırılmasına yolaçan devrim ve kurtuluş hareketlerinin bileşkesinden oluşmaktadır. Bu nedenle enternasyonalizmi tek tek ülkelerde devrimci mücadelenin geliştirilmesi ve zincirlerinin kırılmasından başka bir şey değildir. (2)

Nihayi hedefi sınıfsız toplum olan proletaryanın, Kürdistan'ı devrimle emperyalist sistemin dışına çıkarması aynı zamanda dünya devrimine yapılacak en büyük enternasyonalist yardım ve katkı demektir.

Bugün ülkesinde devrimci mücadeleyi sonuna kadar geliştirmek göreviyle karşı karşıya bulunan Kürdistan proletaryası, aynı zamanda, genel olarak dünyadaki devrimci hareketleri, ulusal kurtuluş hareketlerini ve özel olarak sömürgeci ülkelerin devrimci hareketlerini destekleyecektir.

Kürdistan'ın emperyalist sistemin dışına çıkması sadece Kürdistan halkının değil, bütün dünya halklarının ve anti-emperyalist güçlerin yararınaadır.

Ülkemiz bugün emperyalist sistem içerisinde sömürge, yarı-feodal bir durumda olduğundan ve ülkemizde emperyalizmin, sömürgecilğin ve feodalizmin zulmüne son verecek bir burjuva demokratik devrim yapılmadığından, içinde bulunduğumuz devrim aşaması milli demokratik devrimdir. Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında burjuvazi demokratik devrimi yapma ve tamamlama

yeteneğini yitirdiğinden bu devrimi yapacak ve ke-sintisiz olarak sosyalizme geçecek olan sınıf prole-taryadır.

Proletaryanın bu devrimde iki önder rolü yü-zünden, devrim hala burjuva karakterini koruma-sı ve özünde toprak devrimi olmasına rağmen, ar-tık eski tipte bir burjuva demokratik devrim değil, dünya sosyalist devriminin bir parçası olan yeni tipte bir devrimdir. Bu devrim emperyalizm, sos-yal emperyalizm, sömürgecilik ve feodalizmi hedef-ler; emperyalizm, sömürgecilik ve feodalizm ile ge-niş halk yığınları arasındaki temel çelişmeyi çöz-meğe yöneliktir.

İçinde bulunduğumuz sürecin niteliğini belir-leyen, emperyalizm, sömürgecilik ile ulusumuz ve feodalizm ile halk kitleleri arasındaki çelişme şek-linde de ifade edebileceğimiz, bu temel çelişme (ve-ya çelişmeler) proletaryanın ideolojik-politik-ör-gütsel önderliğinde milli kurtuluş ve halk demok-rasisi mücadelesiyle çözümlenecektir. (3)

Bu temel çelişme tarafından belirlenen başlı-ca düşmanlarımız emperyalistler sosyal emperya-listler, sömürgeciler ve bunların ülkemizdeki sos-yal dayanakları-komprador burjuvazi ve toprak a-ğalarıdır.

Sürecin yaşadığımız evresinde temel çelişme-nin ve diğer çelişmelerin çözümünü tayin edici ö-nemde etkileyen ya da belirleyen, öncelikle ele alı-nıp çözümlenmesi gereken çelişme (baş çelişme) sömürgecilerle ulusumuz arasındaki çelişmedir (4)

Dolayısıyla yabancı ülkelerin sömürgeci haki-miyeti altında bulunan ülkemizde, en önemli ve a-cil olarak ele alınması gereken görev (merkezi gö-rev), sömürgecileri ülkeden kovarak milli baskıya

son vermektir. Başta toprak devrimi görevi olmak üzere diğer demokratik görevler bu baş göreve tabidir. Bu iki temel görev (milli kurtuluş ve halk demokrasisi görevi) aynı zamanda birbirine sıkı sıkıya bağlıdır. Çünkü emperyalizm ve sömürgecilik yıkılmadan, feodalizmin zulmü yok edilemeyeceği gibi, feodalizme karşı mücadele edilmeden köylülerin toprak talebi karşılanmadan, güçlü kurtuluş hareketi yaratılamaz. Köylüler, sömürgeciler ve onların işbirlikçileri tarafından acımasızca ezilmekte ve sömürülmektedirler. Büyük bir devrimci potansiyele sahiptirler ve devrimimizin temel gücüdürler. Sömürgecilikten ve feodalizmden zarar gören, gelişmeleri engelleyen milli burjuvazi ve küçük burjuvazi devrimin müttefiki sınıflardır.

Ülkemizi sömürgeleştiren güçler, nicel ve nitel durumlarıyla taktik açıdan oldukça güçlü bir konumdadırlar. Bu güçler aynı zamanda ülkemizdeki milli hareket karşısında çoğu zaman ve genellikle ortak hareket etmektedirler. Emperyalistlerin bunlara sağladığı destekte hesaplanırsa bu şartlarda, ülkemizin sömürge ve yarı-feodal yapısı ve ekonomisinin, parçaları ve bölgelere göre dengesiz gelişimide gözönüne alındığında-millî kurtuluş ve halk demokrasisi için seferber olan halkımızın sömürgecileri bütün ülkeden kovuncaya kadar uzun süreli devrimci bir millî savaş içine girmesi şarttır.

Mevcut şartlarda ülkemiz devriminin yolunun genel çizgisi köylük bölgelerde tahkim edilmiş üslamlara dayanılarak, kırlardan şehirlere doğru gelişen halk savaşı yoluyla iktidarın parça parça ve bölge bölge alınması çizgisidir.

Devrimde proletaryanın üç temel silahından

biri ve en önemlisi olan Marksist Leninist parti bütün ülkede (4 parçada) -merkezi- örgütlenmek zorundadır. (5)

Devrimde proletaryanın M-L parti dışındaki, iki temel silahı milli kurtuluş cephesi ve ordusudur. Milli kurtuluş cephesi onun yok etmeyi hedeflediği güçlere karşı tutarlı ya da tutarsız bir mücadele potansiyeli taşıyan bütün sınıf tabaka, grup ve kişileri kapsar. İşçi-köylü temel ittifakı üzerinde yükselir. Milli kurtuluş ordusu, devrimin dayanaacağı esas silahlı güçtür ve temel insan gücünü köylülük oluşturur.

Devrimimiz ulusal görevleri ve bu görevlerin tek tek parçalardaki uygulaması olan bölgesel görevleri bunlardır.

Diğer bir deyişle, devrimimizin ulusal görevleri tek tek parçalardaki bölgesel görevlerin yerine getirilmesinin sonucu tamamlanacaktır. Yani sömürgeciler tek tek kovulup, ülkemiz bağımsız-birleşik-demokratik ve özgür olunca devrimimizin bu aşamadaki ulusal görevleri tamamlanmış olacaktır.

Devrimimizde dayanacağımız temel ve belirleyici güç halkımızdır. Bununla birlikte başta gerçek sosyalist ülkeler olmak üzere, uluslararası proletarya ve Asya Afrika, Latin Amerika'daki anti-emperyalist kurtuluş hareketlerinin yardımları ve destekleri de önemlidir.

3) ÜLKEMİZDE MİLLİ HAREKET 19. YÜZYILIN SONLARINDA DEVAM EDİYOR:

Ülkemizin tarihi yabancı güçler tarafından istila ve işgaller tarihi olduğu kadar, bu istila ve işgallere karşı direnme tarihidir. Ülkemizi istila e-

den yabancı güçler her zaman karşılarında direnen bir halk ile karşılaştılar. Fakat bu direnmeler çoğunlukla ve genel olarak yenilgiyle sonuçlandı.

Avrupa kapitalizminin sömürgeciler aracılığıyla ülkemize girmesiyle birlikte bu hareketler yeni bir muhteva ve biçimle, ulusal hareket biçimine büründüler. 19. yüzyılda görülen, ulusal niteliği olan en önemli hareketler, 1835 -37 Revandüz, 1844-47 Bedrihan Bey ve 1880 yıllarındaki Ubeydullah hareketidir.

Bunlardan Revanduz ve Ubeydullah hareketi Osmanlı ve İran sömürgeciliğini birlikte hedefleyen bağımsız bir devlet kurma amacını güden hareketler olması açısından önemlidir.

19. yy. da Dünya'da ve Kürdistan'da meydana gelen değişiklikler sonucu ortaya çıkan bu hareketlerin genel özelliği, aşiret liderliğinde ve beylerin öncülüğünde olması nedeniyle ayaklanmaların kısa zamanda bastırılmasıdır. Bu ayaklanmaların bastırılmasında İran ve Osmanlı sömürgecileri birlikte hareket etmişler, aynı zamanda İngiltere, Rusya gibi büyük sömürgeci devletler tarafından da desteklenmişlerdir. Emperyalizm çağında ve özellikle de ülkemizin dört ayrı parçaya bölünmesinden sonra da, Kürdistan'da ulusal hareketler devam etti. İngiliz emperyalizmine ve Irak sömürgecilerine karşı yürütülen Berzenci hareketi, İran Kürdistanında Simko, ve Türkiye Kürdistanındaki Koçgiri, Şeyh Sait, Dersim gibi hareketler bunlar içinde en önemlileridir.

Bu hareketlerin ortak özelliği, hemen tümüne feodal-burjuva güçlerin önderlik etmesi, yeterli bir örgütlenmeden noksan oluşları hareketler içerisinde sosyalistlerin yok denecek kadar, ilerici aydın-

ların ise pek az olmasıdır. Milli hareketlerin bu durumu, Kürdistan toplumunun objektif şartlarının bir yansıması olarak belirmiş, bu özellikleri dolayısıyla de (tabii ki diğer faktörlerde vardır) başarıya ulaşmamışlardır. (6)

1946 yılında İran Kürdistanında; Stalin'in başında bulunduğu sosyalist Sovyetler Birliğinin onayı ve desteğiyle kurulan Mehabad Kürt Cumhuriyeti, Kürdistan'ın yakın tarihinde önemli bir yere sahiptir. 22 Ocak 1946 günü kurulan Mehabad Kürt Cumhuriyeti kısa bir zaman sonra önderlerinin sınıf yapılarından kaynaklanan tutarsız ve teslimiyetçi tutumları (Belirleyici etken) ve Sovyet Kızıl Ordu askerlerinin bölgeden çekilmesi, uluslararası desteğin kaybedilmesi gibi, nedenlerle İngilizler desteğinde İran sömürgecileri tarafından yıkıldı. (7)

Milli hareketler tarihinde belki de en önemli ve üzerinde en çok tartışılan hareket, Irak Kürdistan'ında yükselen ve günümüze kadar, dönmesel aralıklarla süregelen harekettir. İngiliz emperyalizminin işgaline karşı 1918 yılında Berzenci tarafından başlatılan ayaklanmayla alevlenen Irak Kürdistan'ındaki milli hareket 1931 yılında Ahmet Barzani'nin başlattığı ve 1933 yılında yenilgiyle sonuçlanan bir ayaklanmadan sonra, ikinci dünya savaşı ertesinde yeniden canlandı. Irak sömürgecilerinin saldırıları yüzünden, uzun süre devam etmeden, direnişçilerin Mustafa Barzani başkanlığında İrana geçmelerine neden oldu. Mehabad Kürt Cumhuriyetinin kuruluşuna katılan Mustafa Barzani Cumhuriyetin yenigisinden sonra, uzun müddet Sovyetler Birliğinde kaldı. 1958'de Irak'ta monarşinin yıkılması, Cumhuriyetin ilan

edilmesiyle birlikte Irak'a geri döndü. Bu süre içerisinde KDP Irak'ta çalışmalarını sürdürüyordu. 1961 yılında Irak Sömürgecilerinin saldırısıyla birlikte direnme hareketi yeniden başladı. 1963 yılında Baas partisi tarafından yapılan askeri darbe, sonrası çok kısa bir süre kesilen çarpışmalar 1964 Şubatına kadar devam etti. Geçici kesilmeler ve duraklamalardan sonra Irak sömürgecilerinin Kürdistan'a özerklik tanınmasıyla 1970 yılında KDP'ile Baas arasında bir anlaşma imzalandı. (8)

1970 özerklik anlaşmasının Baas tarafından çarpıtılarak uygulanmaya çalışılması, KDP tarafından haklı olarak kabul edilmeyince 1974 yılında savaş tekrar başladı ve 6 Mart 1975 yılında İran ile Irak arasında yapılan Cezayir anlaşmasıyla birlikte KDP yöneticileri başta Barzani olmak üzere, kitleleri yüzüstü Irak sömürgecilerinin katliamına terk ederek İran'a sığındılar. Irak'ta 1975 de geçici de olsa yenilgiye uğrayan halk kitleleri değil, feodal-burjuva önderlik oldu. Gerici önderliğin İran'a sığınıp, savaş içerisindeki onbinlere de teslim olmaları çağrısını yapmasına rağmen, peşmergeler silahlarını bırakmadılar ve savaşı dağınık birimler halinde de olsa yer yer sürdürdüler.

Diğer milli hareketlerde olduğu gibi Irak Kürdistan'ında 1975 yılına kadar süren KDP yönetimi altındaki hareketinde, yenilgisinin belirleyici nedeni önderliğin sınıfsal karakteri olmuştur.

Feodal burjuva sınıflarının yönetiminde eğermen olduğu KDP tarafından yönlendirilen Kuzey Irak hareketi, hiç bir zaman «otonomi» çerçevesini aşmamış tam bağımsızlığı hedeflememiştir. Aynı zamanda hareketin Kürdistanın diğer par-

çalarına sıçratılmamasına da büyük önem verilmiş tir. Önderlik Irak sömürgecileriyle olduğu kadar, emperyalizmle özellikle de ABD emperyalizmi ile uzlaşma siyaseti izlemiştir. Irak Sömürgecileriyle uzlaşma çabalarını Irak'ta meydana gelen darbeler esnasında; her yeni darbeci güçler otonomi hakkının mücadele etmeden kazanabileceği umuyla sömürgeci hakim sınıfların iç çelişmelerinin keskinleştiği dönemlerde hareketin saldırıya geçmemesi «otonomi» çerçevesi dışına çıkmamasında görmek mümkündür. Kurtuluşu halkın özgücünde değil, dıştaki siyasi güçlerin yardımında gören önderlik, emperyalizmle uzlaşmaya çalışmıştır. KDP'nin bu kararsız ve uzlaşmacı tutumu, özellikle 1970'lerden sonra ABD ve İran gericiliğine yanaşmasına neden oldu.

İran ile Irak arasında Şattül-Arab, Basra körfezi ve diğer bazı sorunlar üzerinde süregelen anlaşmazlıkta, İran kendi lehine bir koz olarak kullanmak amacıyla Kuzey Irak hareketini «destekledi» ABD'de Ortadoğu'daki sadık jandarması İran'ın bu anlaşmazlıkta galip çıkması amacıyla devreye girdi. İran'ın Kuzey Irak hareketini desteklemesini onayladığı gibi, Arabuluculuk görevini de yüklen-di ve çok küçük de olsa yardımda bulundu.. Barzani ABD'nin «ellibirinci eyaleti olmaya hazır» olduğunu açıkladı. Bütün bunlara rağmen Kuzey Iraktaki hareket hiç bir zaman, Sovyet sosyal emperyalistlerinin ve onların uşaklarının göstermeye çalıştıkları gibi bütünüyle ABD işbirlikçisi bir karakter kazanmadı. Sovyet sosyal emperyalistleri bu sorunda da Irak sömürgecilerinin yanında yer aldılar, onların en güçlü destekçisi oldular.. Hareketin bastırılmasında, halk kitlelerinin katledilme-

sinde büyük bir rol oynadılar. Irak sömürgecilerinin hareketi yenilgiye uğratmada başarılı olmak amacıyla, İran'la anlaşma çabaları 1975 yılında Cezayir'de gerçekleşti. (9)

Cezayir anlaşmasıyla birlikte İran'ın desteğini kaybeden Barzani ve arkadaşları «kurtuluşu» İran'a sığınmakta buldular..

Kuzey Irak hareketinin yenilgisinde belirleyici olan iç nedenler (köylülerin toprak talebinin karşılanmaması uzlaşır tutumlar ve bunların kaynağı olan önderliğin sınıf karakteri) yanında, dış etkenlerde önemli bir faktördür. Hareketin başarısızlığa uğramasında etkileyici olan dış koşullar içerisinde, belirleyici olan, Sovyet sosyal emperyalistlerinin bastırma yönündeki tavrıdır. (10) Uluslararası planda hareketin devrimci ve ilerici güçlerin desteğini kazanması, Cezayir anlaşması ve benzeri nedenler diğer olumsuz dış koşulları oluşturmaktadır.

4) GÜNÜMÜZÜN GÖREVLERİ AÇISINDAN MİLLÎ HAREKETLERİN GENEL BİR DEĞERLENDİRİLMESİ :

Ülkemizde, günümüze kadar gelişen milli hareketler hemen bütünüyle feodal-Burjuva sınıfların önderliği altında olmuştur. Milli Hareketler, önderlik eden sınıfların niteliği dolayısıyla çoğu zaman aşiret örgütlenmelerine dayanmışlardır. Gerçek anlamda ulusal örgütlenme gerçekleşmemiştir. Sömürgeci güçlerin «böl ve yönet» politikalarının da etkisiyle milli hareketler kimi zaman aşiret güçlerine dayanırken, kimi zamanda bir dini grubun, mezhebin gücüne dayanmıştır. Aşiret, mezhep ve milliyet ayrılıkları ulusal örgütlenme içerisinde eritememiştir.

Bütün ülke çapında (dört parçada) merkezi örgütlenmeler olmadığı gibi her hangi bir parçadaki örgütlenme de bütün ulusal öğeleri kapsar bir biçime bürünmemiştir. Ülke çapında örgütlenmenin kısmen gerçekleştirildiği dönemlerde de herhangi bir parçadaki sıcak savaşa diğer parçalarda yeterli destek sağlanamamıştır. Bu da dört tarafı düşmanla çevrili olan, dolayısıyla dışarıdan yardım almanın güç olduğu Kürdistan'da milli hareketlerin yenilgiye uğramasında önemli bir neden olmuştur. Halkın öz gücüne güvenmekten çok dış siyasi güçlerin yardımına bel bağlanmıştır. Dolayısıyla emperyalistler ve sosyal emperyalistlere karşı hayaller beslenmiştir.

Aydınların ve özellikle de sosyalistlerin yönlendirici etkinlikleri hiç bir dönem sözkonusu olmamıştır. Ülkemiz milli hareketlerin gelişim tarihi aynı zamanda, feodal geleneksel önderliğin, pratikte iflası ve karşısında proletaryanın ideolojik-politik-örgütsel önderliğinin bir zorunluk olarak belirmesi tarihidir de.

Şüphe götürmez bir tarzda, ülkemizde sosyal pratik tarafından-özellikle 75 yenilgisinden sonrakı kanıtlanmıştır ki, geleneksel önderlik milli kurtuluşu sağlayamaz. Milli kurtuluşu gerçekten sağlayacak ve sosyal kurtuluşla tamamlayabilecek yegane güç proletarya ve onun ideolojik-politik-örgütsel önderliğidir.

Öte yandan yine, köylülerin toprak talebi karşılanmadan güçlü milli hareketlerin oluşamayacağı ve başarıya ulaşamayacağını öngören M-L'nin evrensel ilkesi ülkemiz pratiğinde bir kez daha doğrulanmıştır. Ülkemizde hiç bir hareket, köylülerin toprak talebine gereken önemi vermemiştir. Bütün

bunlardan günümüzün görevlerine ışık tutan, şu sonuçları çıkarmak mümkündür: Herşeyden önce ülkemizin bağımsızlığı - özgürlüğü ve birliğini gerçekleştirecek olan proletaryanın ideolojik-politik örgütsel önderliğinde milli kurtuluş ve halkın demokrasisi mücadelesidir. Bu gün **milli görevleri ön planda olan**, bu mücadele, toprak devrimi mücadelesine sıkı sıkıya bağlıdır, iç içedir. Köylülerin toprak talebi karşılanmadan, dolayısıyla, feodalizme karşı mücadele edilmeden, güçlü milli hareketler yaratılamaz. Köylülerin toprak talebiyle ülkenin kurtuluş meselesini doğru bir biçimde birleştirebilecek, başarıya götürebilecek tek sınıf **proletaryadır**. Proletarya bu mücadele de din, mezhep, milliyet ayırımı gözetmeksizin milli kurtuluşun çıkarı olan bütün ulusal güçleri birleştirerek, esas olarak bu güçlere dayanarak; emperyalist ve sosyal emperyalist «yardımlara» bel bağlamaksızın, gerçek sosyalist ülkelerin, uluslararası proletarya ve diğer anti-emperyalist kurtuluş hareketlerinin yardımıyla başarı sağlayacaktır.

Kurtuluş mücadelesi sürecinde merkezi örgütlenmeyle (dört parçada), ulusal güçlerin bütününden yararlanma imkanını sağlamak yanında sömürgeci ülkelerin devrimci hareketleriyle dayanışmada önemlidir..

5) ÜLKEMİZDE ÇEŞİTLİ SİYASİ AKIMLAR VE BUNLARA KARŞI TAVRIMIZ - MİLLİ KURTULUŞ VE HALK DEMOKRASİSİ MÜCADELEMİZİN İÇERİSİNDEKİ «TRUVA ATLARI» («K. Y. B.», «Özgürlük Yolu» vb.)

Yüzlerine sosyalizm maskesini takınan bu akımlar Sovyet Sosyal Emperyalistlerinin ülkemiz-

deki ajanları olup, sosyal-faşist bir niteliğe sahiptirler. Bunların Milli Kurtuluş Mücadelemizdeki rolleri; mücadeleyi içten çökertmek, arkadan hançerlemek biçimindeki, tarihi «Truva atı»nın yüklendiği roldür. Yol göstericileri, orkestra şefleri Brejnev'in değneği ve «düşünceleridir». Sovyet sosyal-emperyalistlerinin dünya çapında izledikleri hegemonyacı, yeni-sömürgeci siyasetin ülkemizdeki araçlarıdır. Bunlar ideolojik ve politik olarak Sovyet sosyal-emperyalistlerine bağlı bulduklarından, sömürgecilere «Karşı» tavırlarında Sovyet sosyal-emperyalistlerine bağlı olarak değişmektedir. Sovyet Sosyal-Emperyalistlerinin sömürgeci ülkeleri kendilerine bağlamaları, dolayısıyla sömürge Kürdistanı bunlar aracılığıyla sömürülmelerinin sözkonusu olduğu durumlarda, sömürgeci ilişkileri: böyle bir şeyin mümkün olmadığı durumlarda da, ülkemizi sosyal - emperyalistlere doğrudan bağımlılaştırmak amacıyla Sovyet yeni-sömürgeciliğini, dolayısıyla sömürgeci ülkelere karşı «mücadeleyi» savunmaktadırlar (11).

Sovyet yeni-sömürgeciliğinin savunucuları olan bu akımlar, giderek, Kürdistanda sovyet yanlısı komprador burjuvazi ve toprak ağalarının siyasi temsilcileri durumuna gelmektedirler. Kürdistan'daki hemen bütün Rus uşağı akımların içinde yer aldığı «Kürdistan 'yurtsever' birliği» (12) Suriye'de sosyal faşist iktidarın icazeti ve koruyuculuğu altında faaliyetlerini yürütmekte, Kürdistanın diğer parçalarında da yayılmaya çalışmaktadır. Bunların, Türkiye Kürdistanındaki yandaşları, uzun bir süre kendilerini sahtekarca yurtsever, küçük burjuva milliyetçisi, Dr. Şivan'ın ismi arkasına gizlemeye muvaffak oldular. Bu akımlar

ajan niteliği ve hain yüzü her geçen gün daha fazla açığa çıkmaktadır. Halkımız kendi deneyleri ve devrimcilerin faaliyetleri sonucu Suriye'de sömür gecilerle kucak kucağa, Türk sömürgecilerine «jurnalcilik» (13) yapan bir akımın nemenem «yurtsever» bir akım olduğunu; daha iyi kavramaktadır. Bu akımın Türkiye ve Suriye'de sömürgecilerden yana, İran'da (ve son zamanlarda Irak'ta) sömürgecilere «Karşı» iki farklı siyasetinin olmayacağı, bu «farklı» görünümünün tek ve aynı bir siyasetin, sovyet yeni - sömürgeciliğinin savunulması siyasetinin, değişik koşullardaki biçimlenmesi olduğu artık açık bir gerçektir.

Bugün «Türkiye» «Kürdistan»daki sosyal faşist akımlar, Sovyet sosyal-emperyalistlerinin Türkiye'yi bütünü olarak kendilerine bağlamak amacıyla, Faşist diktatörlüğü, sosyal-faşist diktatörlüğe çevirme amaçlarının araçları durumundadırlar.

Sosyal emperyalistler bu amaçlarında başarıya ulaşamadıkları, takdirde Kuzey Kürdistan'da bir «Milli» Hareketten yana olacaklar. Kuzey Kürdistan'ı yeni sömürgeci yapmaya çalışacaklardır.

Sosyal emperyalistlerin bu ikili siyasetinin (ki bu siyaset bütün Kürdistan açısından da sözkonusudur) tipik savunucu «Özgürlük Yolu» sosyal faşistleridir. «Özgürlük Yolu» bu amaçla bir yandan Kürdistan'ın sömürge olduğundan bahsederek, esas olarak Kuzey Kürdistan'da örgütlenirken, diğer yandan da «birlikte örgütlenme» ve «anti-faşist cepheden» dem vurmaktadır.

Devrimci hareket, milli kurtuluş mücadelesi içerisindeki, Sovyet Sosyal-Emperyalistlerinin aja-

nı olan bu hain akımlara karşı mücadele eder, onlarla hiç bir eylem birliğini kabul etmez.

Ülkemizdeki diğer bir ihanet akımı da, dünya çapında Çinli revizyonistler tarafından temsil edilen karşı-devrimci «Üç Dünya Teorisi»nin ülkemizdeki savunucusu şekilsiz bir «gruptur.»

Bu «grup» henüz gerçek doğrultusuna kavuşmamıştır. Şimdiye kadar çoktan «Aydınlık TİKP»nin sosyal-sömürgeci saflarında «şerefli» yerlerini almaları gerekirken, çeşitli subjektif nedenlerle hâlâ, «Aydınlık - TİKP»nin ülkemizdeki karikatürleri olma yönünde çaba sarfetmektedirler. Bunların kısa bir zamanda, «Aydınlık» saflarına geçmeleri mümkün olduğu gibi, «şekilsiz» yapılarını korumaları da mümkündür. Her iki durumda da bunlarla hiçbir eylem birliği kabul edilemez.

— KÜRDİSTAN DEMOKRAT PARTİSİ (KDP)

Özellikle Irak Kürdistan'ında, geniş bir yurtsever tabana sahip olan bu parti, daha çok çeşitli sınıfların içinde yer aldığı bir blok görünümündedir. Bu blok içerisinde feodal-burjuva aşiretçi unsurlar etkin durumdadır, siyaseti bunlar tarafından belirlenmektedir. Dolayısıyla KDP emperyalizm ve sosyal-emperyalizmle kimi zaman uzlaşan bir siyaset izlemektedir. Otonomi talebiyle, reformist bir içerik kazanan bu siyaset, bazen de anti-komünist eylemlere kadar varmaktadır. Özellikle 70'lerde İran ve ABD'ye yaslanma çabalarıyla birlikte, etkinliklerini daha da arttıran ABD yanlısı unsurların yönetiminde yoğun bir anti-komünist kampanya izlemiştir. (14) 975 yenilgisinden sonra yeniden «geçici komite» adı altında örgütlenen KDP, geçmişi eleştirmesine rağmen, bugün

hareket içerisinde ABD yanlısı unsurların ve gene olarak emperyalizmle uzlaşmaya çalışanların bütünüyle temizlendiği söylenemez. Açık bir ideolojik-siyasi çizgisi yoktur. Pragmatik bir anlayışla geçici, istikrarsız bir siyaset izlemektedir. Özellikle de «Türkiye» Kürdistan'ındaki kolunun ne dediği, neyi savunduğu pek belli olmamaktadır. Çıkarları gereği bir gün «süper devletler»den bahsederken ikinci gün «sosyalist sistem»den (sosyal-emperyalist sistem kastediliyor) dem vurmaktadırlar. Bu akım sınıf çelişmelerinin keskinleşmesine bağlı olarak ayrışmak durumundadır.

KDP'nin bu özellikleri nedeniyle, ona karşı tavrımız ikilidir.

Bir yandan, emperyalizm, sosyal-emperyalizm ve özellikle de ABD yanlısı unsurların hareket içinde temizlenmesi için, içindeki ilerici unsurlara destek olmak; diğer yandan da emperyalizm, sosyal-emperyalizmle uzlaştığı ve anti-komünist faaliyetleri ölçüsünde ona karşı mücadele etmektedir.

6) DİĞER AKIMLAR :

Yukarıda sıraladığımız akımlar dışında, milli burjuvazinin sol kesiminin ve küçük burjuvazinin siyasi temsilcileri olmaya aday bazı akımlarda vardır. Fakat bunlar henüz bütünüyle bu sınıflara mal olmamışlardır. Siyasi iktisatsızlık bunlarında hakim özelliğidir. Modern revizyonizmden şu veya bu ölçüde etkilenmişlerdir. Kurtuluşu diğer güçlerin yardımından çok halkımızın öz gücünde görmeleri bunların en olumlu yanlarıdır.

Bunlarla çeşitli eylem birlikleri yapılabilir, yapılmalıdır da. Ülkemizde köylülüğün bağımsız si-

geniş köylü yığınlarını bizzat örgütleme ve onlarla önderlik etme görevini ortaya koymaktadır. Bu görev yerine getirilebildiği ölçüde proletaryanın milli hareket içindeki etkinliği daha da artacaktır.

BAZI SONUÇLAR :

yasi bir örgütü yoktur. Köylülük kısmen, KDP tabanını oluşturmaktadır. Bu durum proletaryanın

Ülkemizde milli kurtuluş mücadelesi gün geçtikçe yükselmektedir. Kapitalizmin gelişmesi, dolayısıyla proletaryanın güçlenmesi ve sınıf ayrışmalarının keskinleşmesine bağlı olarak proletaryanın milli hareket içindeki etkinliği de artmaktadır. Bu gelişim karşısında her türden burjuva milliyetçi akım kendisini proleter ideoloji arkasına gizlemeye çalışmaktadır.

Ülkemizde burjuva milliyetçiliği büyük oranda gerilemesine rağmen, buna karşı mücadele hala gündemdedir. Ulusal güçleri abartıp, proletaryanın güçlerini küçümseyen, sosyal kurtuluş adına ulusal kurtuluşu red eden Kürdistan'daki milli kurtuluşun derin halkçı-devrimci niteliğini göremiyen «sol» sapmada (bu sapmanın temsilcileri sömürgeci ülkelerin sol hareketiyle birlikte örgütlenmesini savunmaktadırlar.) Milli kurtuluş hareketini köstekleyen mücadele edilmesi gereken eğilimlerdir.

Bugün ülkemizde proletarya dışında sınıf ve tabakaların milli harekete önderlik etmesi hala mümkündür. Böyle bir durumda, bu hareketin emperyalizme darbe vurması ve işçileri-köyiüleri devrimci bir ruhla örgütlememize engel olmaması koşuluyla bu hareketi destekleriz.

Milli kurtuluş ve halk demokrasisi mücadelemiz başta modern revizyonist ihanet akımları olmak üzere, milli hareket içindeki diğer yanlış çizgilere karşı, mücadele içerisinde, proletaryanın milli harekette hegemonyasının sağlanmasıyla başarıya ulaşacaktır.

DİPNOTLAR :

1) Bilindiği gibi son günlerde AEP tarafından dünya komünist hareketine açıklanan belgelerde Çin'in sovyet modern revizyonizmine karşı istikrarsız, sallantılı tavrına, örneklerle işaret edilmektedir. Bunlar içinde en önemlileri; Çin'in bir dönem anti-emperyalist cephe içinde sovyet revizyonistlerini de dahil etmesi, böylelikle anti-emperyalist mücadeleyi revizyonizme karşı mücadeleden kopararak içi boş bir söz yığını haline getirmesi ve Brejnev'in Kruşçev'i tasfiye ettiği dönemlerde Sovyet revizyonistleri hakkında hayaller beslemesi ve yaymasıdır. Revizyonizmi kişilerin şahsında gören, revizyonizm hakkında hayaller besleyen, onunla uzlaşmaya çalışan, böyle yanlış bir anlayışa sahip olanların, kendilerinin de ergeç bu dönemlerin durumuna düşmelerinin kaçınılmaz olduğu sosyal pratik tarafından bir kez daha doğrulanmış olmaktadır.

2) Burada kısaca da olsa bazı yanlış görüşlere değinmekte yarar vardır. Özellikle Türkiye sol hareketinde yaygın olan bir anlayışa göre, Kürdistan milli meselesi (devrim dışında başka bir çözüm şekli olmayan bu mesele) Türkiye devriminin bir parçasıdır. (Söz konusu edilen «Türkiye» Kürdistan'ı milli meselesidir. Dolayısıyla İran Kürdistan'ındaki milli mesele İran devriminin Irak ve Suriye Kürdistan'ındaki milli mesele de bu ülkeler devrimin parçasıdır.) Böylece ortada Kürdistan devrimi diye bir şey kalmamaktadır! Aynı şekilde bu anlayış Kürdistan açısından enternasyonalizmi «birlikte», örgütlenmeye indirgenmektedir. Oysaki «Sadece ve sadece bir tek gerçek enternasyonalizm vardır; o da kendi ülkesinde devrimci mücadelenin gelişmesi için canla başla çalışmak, ve bu mücadelesi, bu çizgiyi ve sadece onu istinasız bütün ülkelerde (propaganda ile, maddi ve manevi yardım yoluyla) desteklemektir.» (Lenin)

3) Temel çelişmenin bu biçimdeki karmaşıklığı başka hiç bir sömürge ya da yarı-sömürgede görülmeyen, sadece bizim gibi emperyalistlerin doğrudan denetimi altında olmayıp kendileri emperyalizme bağımlı olan ülke-

lerin, denetimi altındaki sömürgeelerde görülebilen özgül bir durumdur.

4) Emperyalistlerin sömürgecilere dolaylı yardım yollarından vazgeçerek, doğrudan yardım benimsemele-ri -ülkemizi silahlı kuvvetlerini göndermeleri- durumun- da (İngiliz emperyalizminin Dofar'daki konumu); ya da ülkemizin yeni sömürgecilik altına girme tehdidinin bü- yük olduğu durumlarda -lerde ortaya çıkabilecek du- rumlarda- emperyalizm ve sömürgecilik ikisi birlikte baş- çelişmesinin karşı devrAimci kutbunda yer alacaklar- dır.

5) Burada sözkonusu olan Partinin bir anda bütün ülke çapında örgütlenmesi değil çıkış noktası olarak Ül- kede M-L tek bir partinin benimsenmesi ve hedeflenme- si meselesidir: Ülkemizde bu görüşe karşıt görüşler her parçada ayrı bir partinin olması gerektiğini savunmak- tadır. Yani ülke emperyalistler ve sömürgeciler tarafın- dan ne kadar parçalanmışsa o kadar da parti olmalı- dır.(!)

Yani ülkemiz somutunda 4 parti(!)

6) Ülkemizde bazı görüşler buraya kadar saydığımız hareketleri milli hareket olarak nitelendirmemektedirler Bu görüşlere göre Kürdistan'a kapitalizm 1945 lerden sonra girmiştir.. Dolayısıyla uluslaşma ve ulusal hareket- lerden ancak bu tarihlerden sonra bahsedilebilir. Böyle- ce her şeyden önce emperyalizme ilişkin teorik sefalet- lerini sergilemek (bilindiği gibi emperyalizm tek dünya ekonomisi ve pazarı demektir. Emperyalizm çağında ka- pitalizmin şu veya şu ölçüde girmediği bir tek ülkeden dahi sözedilemez.) bir yana; dört ayı Kürt ulusu tah- lilleri(!) yapan şöven güçlere prim verilmekte: öte yandan sağa sola ulusal inkarcılık etiketini yapıştırırlarken, biz- zatihi kendileri ulusumuzun şanlı mücadelelerle ulusal ayaklanmalarla dolu tarihini bu tahlille(!) İnkâr etmek durumuna düşmektedirler. Onların göremedikleri ülkemiz- in 19. yy. da giren kapitalizmin 1945 lere kadar çok cı- lız olması, 1945'lerden sonra özellikle «Türkiye» Kürdistan ında ABD'den alınan krediler vasıtasıyla, kapitalizmin

daha hızlı bir derinliğine gelişme içerisine girmesi arasındaki farktır. Onlar bu hızlı gelişmeyi, kapitalizmin ortaya çıkması olarak anlamaktadırlar(!)

7) Kısacada da olsa, bu konuda geliştirilen anti-komünist propağandalara değinmekte fayda var. Ülkemizde bazı anti-komünist burjuva milliyetçileri Mehabad Kürt Cumhuriyetinin yıkılmasının esas nedeninin Sovyet ordularının geri çekilmesine bağlamaktadırlar. Böylece bir yandan feodal-burjuva önderliğin teslimiyetçi tavrı aklanırken öte yandan da Sosyalist sovyetler birliğinin (o dönemdeki uluslararası şartlara bağlı olarak, sosyalizmin genel çıkarları düşünüldüğünde doğru olan) bu tavrı araç edilerek sosyalizm düşmanlığı körüklenmektedir.

8) Bu sıralarda (1964 yılında KDP içerisinde Barzani ile Talabani arasında çatışmalar ortaya çıktı. Celal Talabani ve arkadaşları yenilince İran Şahı'na sığındılar. Sonra geri dönerek Irak sömürgecileriyle birlikte hareketin bastırılmasına çalıştılar.. Kürdistan tarihinde ihaneti ve hainliğiyle tanınan Celal talabani ve arkadaşları bu gün de suriye'de sosyal faşist yönetimin kucagında «kurtuluş» teorileri yaratıyorlar(!)

9) Cezayir anlaşmasıyla Irak İran'a çeşitli tavizler verdi. Böylece İran dolayısıyla ABD amacına ulaşmış oldu.Öte yandan Irak bu anlaşma ile hareketi yenilgiye uğratmada başarı şansını arttırdı ve başardı da.(!) Bu durum Sovyetler Birliğinin de çıkarınaydı. Dolayısıyla Cezayir anlaşması aynı zamanda iki süper devletin, Kuzey Irak hareketi karşısında çıkarları gereği uzlaşmalarının bir sonucu oldu. Cezayir anlaşmasını en az iki süper devlet kadar Çin'li revizyonistlerde onayladılar. Çünkü «İki bağımsız üçüncü dünya ülkesinin birliği» gerçekleşmişti?(!)

10) 75 yenilgisinden sonra burjuva milliyetçileri gericici önderliği aklama çabalarının ürünü olarak yenilgiyi bütünüyle cezayir anlaşmasına ve «süper» devletlere bağladılar. (Gericici milliyetçiler, çıkarlarına uygun geldiği için belirli bir süre için sovyet sosyal emperyalistlerini süper devlet olarak adlandırmaktan çekinmediler.)

Dış koşulları, yenilginin belirleyici etmeni durumuna getiren metafizik idealist anlayış, ülkemizdeki «üç dünya» cı şekilsiz bir «grup» tarafından da öne sürülmektedir. Bu baylara göre de 75 yenilgisinin esas nedeni sovyet sosyal emperyalistleridir. Dolayısıyla hareket önderliğinin M-L bir nitelliğe sahip olması durumunda dahi yenilgiyle sonuçlanacaktı!. (Böyle metafizik bir anlayışın kaçınılmaz olarak varacağı yer burasıdır.) Onlar karşı-devrimci «Üç-Dünya teorisinin ışığında böylece biryandan ABD İran gericilerinin hareketi kendi amaçları doğrultusunda kullanmalarına karşı ses çıkarmaz ve Cezayir anlaşmasını onaylarken, öte yandan da Sovyet sosyal emperyalistlerini dünya çapında ve ülkemiz somutunda tek başına baş düşman alma hazırlıklarına teorik malzeme hazırlamaktadırlar. Sonuçta «Üç Dünya»cı baylarımız tarihin çekerliğini ileri götüren temel itici güçlerden biri olan feodal burjuva önderliğin lekelenmesini engellemiş olmaktadır(!)

11) Örneğin Irak «kapitalist olmayan yoldan», «sosyalizme» geçiyorsa yani Irak sömürgecileri sovyet sosyal emperyalistleriyle yarı sömürge bağımlılık ilişkileri içerisinde ise,) 'Irak' 'Kürdistan' için milli kurtuluş hareketine gerek yoktur. (Yani onlar böyle bir şeye girişmezler. Böyle bir şey mümkün olmadığı oranlarda da ülkemizi sovyet sosyal emperyalizmine doğrudan bağımlılaştırmak amacıyla ülkelere karşı mücadeleyi savunmaktadırlar. Her şeye rağmen böyle bir hareket geliyorsa, böyle bir hareket bütünüyle ABD işbirlikçisi CIA kışkırtması bir harekettir.(!) Irak'taki «demokratik» -hatta «sosyalist»- iktidar, Kürtlerin milli haklarını tanıyacaktır.(!) Böyle bir durumda hareketi sömürgecilerle birlikte bastırmaya çalışırlar. Fakat Irak sovyet darbesini bastırıldığı ve sovyetlerden uzaklaşıp ABD ya yanaşma eğilimleri gösteriyorsa artık görev 'Irak' Kürdistanında «ulusal kurtuluşçu» olmaktadır.(!)

12) Celal Talabani bu ihanet akımının baş aktörü olarak geçmişten gelen hain niteliğine bütünüyle uyan bir rol yüklenmiştir.

13) Bilindiği son zamanlarda, Türk sömürgecilerin-

den izin alarak İran'dan Hakkariye gelen «KYB» kuvvetleriyle KDP «geçici komite»ye ait kuvvetler arasında çıkan çatışma «geçici komite»nin askerî başarısıyla sonuçlanmış ve «KYB»nin üst düzeyde yöneticileri «geçici komite»ce esir alınmışlardır. «KYB»nin «Türkiye» Kürdistanı'ndaki yandaşları, «KDP» «Geçici Komite»sinin Türk sömürgecileriyle işbirliği yapmalarından dem vururken «KYB» «Ekselansları Ecevit'e gönderdikleri aman dileyen mektuplarında «geçici Komite»nin Cizre, Silopi, ve Hakkari yörelerindeki silahlı güçlerini ve «Radyoevi»ni jurnalliyerek hain yüzünü bir kez daha açığa vuruyordu.

14) Hakkari'de son zamanlarda meydana gelen olaylarda KDP Celalilere karşı mücadele maskesi altında genel bir anti-komünist faaliyet yürütmüş, böylece anti-komünist yüzünü bir defa daha göstermiştir.

Sayfa		Y a n l ı ř	D o ğ r u
6	2. satırda	dışında	ıřıĝında
6	2. satırda	alınan	alan
8	16. »	cephenin	cephesinin
10	19. »	artırdılar	artırdı
14	10. »	kendilerini	kendilerine
14	13. »	almalarına	almamalarına
20	15. ».	şeylere	řeylerle
24	son satırda	durumundadırlar	durumundadır
25	5. »	enternasyonalizmi	enternasyonalizm
26	4. »	ıřki	ki
27	14. »	engelleyen	engelenen
28	3. bařlık :	Ülkemizde millî hareket 19. yüzyılın sonlarından itibaren devam ediyor : şeklinde olacaktır.	
32	6. satırda	güçler	güçten
32	10. satırda	geçmemesi ve «otonomi» : şeklinde olacaktır.	
33	17. satırda	kazanması	kazanamaması
34	18. satırda	feodal - burjuva geleneksel ... : şeklinde olacaktır.	
40	bařtan 2. satır	BAZI SONUÇLAR adlı bařlıĝın altına kaymıştır.	
40	satır 17 - 18 (doĝrusu şöyledir) :	Ulusal güçleri abartıp proletaryanın güçlerini küçümseyen saĝ sapma yanında,	
45	Dipnot II.	6. satır doĝrusu şöyledir : Böyle birşey mümkün olmadığı zaman da Ülkemizi Sovyet sosyal emperyalizmine doĝrudan baĝımlılařtırmak amacıyla sömürgeci Ülkelere karşı mücadeleyi savunmaktadırlar. Düzeltir, özür dileriz.	